

като на червена коза; но зимѣ чловѣкъ лесно са благодарил на що са намѣри; портогалекійтъ патридій, утѣсненъ отъ бездѣйствіе, престори са на любезенъ и влибенъ. Не са минѣ година, като живѣяше въ кѣщата си при Тайо, извѣстнихъ му че една селянка отъ Алентейо искала да му каже нѣщо: тѣзи селянка бѣше Жеронима, супругата на контрабандиста, която държеше въ пригрѣдкитѣ си дѣте пѣлно и здраво, което врѣщеше и хапаше цицата на майка си; туй дѣте бѣше капетанинитѣ на когото описахмы живота, нареченъ отъ майка си Жуанъ-Батиста, за поменъ на благополучното време на ражданьето му.

Види са, че въспоминаніето за онѣзи епоха не е было много пріятно на графа Сантарема, който имаше жена, заради туй той си обърнѣ гърба на Жеронима, и заповѣда на настойника си да ѝ даде двацетъ и петъ жилици и да ѝ запрети строго да не дохожда още веднажъ въ кѣщата му. Туй бѣхъ единственнитѣ сношенія на капетанина съ петинния му баща.

Жуанъ-Батиста бѣше выскѣ, съ хубава снага, и приличаше на баща си, благородния, на начинъ много опасенъ за честьта на другия му баща, контрабандиста Жеронима Валсейро; но този, като са грижеше повече за плоската си съ ракіята и за каравината си отъ колкото за жена си, никакъ не помисли за приликата на чедото си; щомъ то проходи, той го зе съ себе си въ горитѣ и като превъсходенъ стрѣлецъ на пушка, научи го много отъ рано да гърми и да мѣри. Дѣте още, той показа множество лоша наклонности, произходящи безъ сумнѣніе отъ съчетаніето на двѣтъ му природы, отъ кръвта сирѣчь която течение въ жилитѣ му и отъ въспитаніето.

Първо, той би майка си, горката Жеронима, която бѣ забравила отколѣ сънищата си за величіето и славата, и тѣжеше, когато видѣше сына си, защото са родѣше съ благородны! Послѣ, откраднѣ нарытъ на баща си и побѣгнѣ отъ бащинъ домъ и отъ Алентейо, дѣто не са показва вече. Ето какъ са той прости съ родителитѣ и съ отечеството си.